

Hồi 7

Thế Sự Khôn Lường Người Phán Người Chuyện Cấm Luyện Công Càng Thêm Lạ

Đang đang kêu, Bạch Bất Phục bỗng tròn mắt kinh ngạc khi thấy giữa đường trường chợt xuất hiện một nữ lang có nhan sắc tuyệt thế.

Nữ lang này càng tăng thêm phần xinh đẹp nhờ vào tấm trường bào màu đen được khoác hồ trên đôi vai thanh mảnh.

Chưa hết, đôi mắt tròn có phần ngây thơ của nữ lang đang nhìn chăm chăm vào Bạch Bất Phục khi nghe Bạch Bất Phục nói rằng kim bài đã bị Độc Tâm Thiết Trảo Dương Côn lấy đi, càng khiến cho Bạch Bất Phục thêm xao xuyến lẫn áy náy không yên.

Bạch Bất Phục có sự áy náy đó vì vừa nhìn thấy hắc y nữ lang, dù chưa được ai dẫn kiến nhưng trong thâm tâm y đoán được rằng hắc y nữ lang chính là thiếu giáo chủ Hắc Y Giáo.

Nếu không phải vậy tại sao Hắc y nữ lang lại xuất hiện một cách uy nghi ngay sau tiếng hô hoán: “thiếu giáo chủ đến!”?

Tiếp đó, tâm tư của Bạch Bất Phục càng thêm xao xuyến khi nghe đôi môi như hoa anh đào của hắc y nữ lang thốt ra những lời trong như tiếng ngọc:

- Các hạ là người đã cầm giữ Giáo Chủ Kim Lệnh Bài ? Sao các hạ lại giao vật đó cho phó giáo chủ Dương Côn?

Xao xuyến về sắc đẹp khuynh thành, ngất ngây vì giọng nói du dương, Bạch Bất Phục dù có nghe lọt tai câu hỏi của hắc y nữ lang đi nữa y cũng khó lòng mở miệng để đáp lời.

Nhìn vẻ mặt đang ngêch ra của một người tuy có nét mặt tuấn tú nhưng lại có vẻ ngoài chẳng khác nào kẻ khất cái, hắc y nữ lang có phần hiểu được tâm trạng nên sa sầm nét mặt:

- Này! Ta vừa hỏi điều gì, các hạ không nghe sao?

Choàng tỉnh, Bạch Bất Phục bối rối đáp lại:

- Tại hạ có nghe... tuy nhiên, đúng như cô nương nói...lão...lão...

- Lão làm sao? Có phải lão đã lấy đi kim bài do gia phụ đưa cho các hạ không?

Nhìn thấy sự cuống quýt của hắc y nữ lang, Bạch Bất Phục vội tìm lời trấn an:

- Lão là phó giáo chủ của quý giáo, lão có giữ kim lệnh bài thì cũng như cô nương cất giữ. Đâu có gì khác mà cô nương phải sợ.

Nện nhẹ gót ngọc, hắc y nữ lang cau có khế nạt:

- Các hạ biết gì về nội tình bốn giáo mà bảo là không khác ? Hừ! Lão họ Dương này...

Bỏ lửng câu oán trách, hắc y nữ lang đột ngột hạ lệnh cho bọn hắc y giáo đồ cho đến lúc này vẫn cầm đại đao đứng vây tứ phía:

- Truyền đạt lệnh của ta đến tả hữu nhị hộ pháp: Dương Côn mưu đồ tạo phản đang chiếm giữ Giáo Chủ Kim Lệnh Bài. Tả hữu nhị hộ pháp phải cố thủ trọng địa, bằng mọi giá ngăn cản Dương Côn tìm cách xâm nhập. Đi mau!

Có năm tên Hắc Y Giáo đồ liền quay người bỏ đi.

Nhìn số còn lại, Hắc y nữ lang dùng giọng uy quyền tiếp tục truyền lệnh:

- Số còn lại hãy cấp tốc cáo tri đến các hương đường chủ, bảo mọi người nhanh chân nhập cốc. Đi đi!

Chờ khi toàn bộ số Hắc Y Giáo đồ đã bỏ đi, làm theo mệnh lệnh, hắc y nữ lang liền lặng lẽ ly khai.

Thấy thế, Bạch Bất Phục kêu lên ngăn lại:

- Cô nương khoan đi đã!

Hắc y nữ lang quya lại:

- Suýt nữa ta quên mất! Gia phụ đã xảy ra chuyện gì đến phải trao kim bài cho các hạ?

Hối hả chạy đến, Bạch Bất Phục bảo:

- Tại hạ kêu cô nương cũng vì chuyện này. Lệnh tôn có phải họ Thôi, nguyên là giáo chủ Hắc Y Giáo không?

Đang lúc khẩn trương nên lời lẽ của Hắc y nữ lang có phần gấp rút:

- Ta là Thôi Oanh Oanh, gia phụ Thôi Tử Bình. Chuyện như thế nào, các hạ nói mau đi!

- Ra là Thôi Oanh Oanh cô nương! Tên của cô nương nghe thật êm tai.

Thôi Oanh Oanh không những không động tâm trước lời khen ra chiều phỉnh nịnh của Bạch Bất Phục, nàng ta còn lộ vẻ giận dữ:

- Các hạ đã nghe rồi đó, ta đang gấp rút vì hành vi mưu phản của lão Dương Côn. Ta không có thời gian để nghe những lời tán tỉnh nhằm chán của các hạ đâu.

Sượng đến chín người, Bạch Bất Phục vội chống chế:

- Tại hạ chỉ nói những lời thật tâm, không nhằm ý tán tỉnh. Mong cô nương chớ vội hiểu lầm.

Nàng ta nghiêm mặt lại:

- Đến lúc nào các hạ mới trả lời cho câu hỏi của ta? Ta không đợi được nữa đâu.

Hiểu được tình thế hết sức khẩn trương của nàng, đang phải lo thanh lý môn hộ, Bạch Bất Phục lộ vẻ quan tâm:

- Dựa theo tình thế khẩn trương trước mắt, việc cần kíp cô nương phải làm là lo đối phó với lão Dương Côn. Còn chuyện của lệnh tôn dù sao cũng là chuyện đã rồi, cô nương có biết muộn một lúc cũng không sao.

Nhìn Bạch Bất Phục như muốn dò xét, và cảm nhận rằng lời nói của Bạch Bất Phục đầy vẻ thành tâm, Thôi Oanh Oanh nhanh nhẹn gật đầu:

- Cũng được! Các hạ hãy tạm lưu ngụ tại trấn thành này. Chờ khi xong việc ta sẽ tự đến tìm các hạ. Cáo biệt!

- Ối! Ối! Không được đâu cô nương! Cô nương chờ tại hạ với!

Mới lao đi Thôi Oanh Oanh phải đảo người lao ngược trở lại, thân pháp của nàng đâu khác gì cánh én bay lượn giữa trời xuân.

Thôi Oanh Oanh cao giọng hỏi vội:

- Các hạ còn muốn gì nữa?

Thật sự bối rối, Bạch Bất Phục tìm cách nói rõ ý định:

- Tại hạ có lưu lại nơi này cũng không sao. Nhưng kể một nơi người một ngã, sau này nếu muốn tìm, cô nương đương nhiên sẽ phải khó khăn. Tại sao cô nương không cho tại hạ cùng đi, như vậy không phải hay hơn sao?

Ánh mắt của Thôi Oanh Oanh thoáng lộ vẻ nghi ngờ. Tuy nhiên nàng cũng đáp ứng:

- Cũng được! Các hạ có muốn đi cũng không hề gì. Đi nào!

Vút!

Bạch Bất Phục lại kêu:

- Ối! Cô nương đi nhanh như thế, làm sao tại hạ theo kịp?

Vút!

Nàng đảo lại với nét mặt giận dữ:

- Các hạ muốn giở trò gì vậy? Hay các hạ là người đồng mưu với Dương Côn nên cố tình làm chậm bước chân của ta?

Bạch Bất Phục vội xua tay?

- Không phải thế đâu, cô nương hiểu lầm rồi! Chỉ vì...chỉ vì...

- Vì sao nào?

Bạch Bất Phục ngượng ngùng vì phải để lộ chỗ yếu kém của bản thân. Nhưng dẫu sao y cũng phải thú thật:

- Tại hạ nói ra, e cô nương không tin. Thật sự thì... tại hạ không có võ công. Cô nương cứ đi như lúc nãy thì...

Khoa tay thật nhanh để chộp vào uyển mạch tay của Bạch Bất Phục, Thôi Oanh Oanh nạt to:

- Các hạ không biết võ công thật à?

Vù!

Bộp!

Do là thiếu giáo chủ Hắc Y Giáo, dù sao Thôi Oanh Oanh cũng ít nhiều học được chân truyền của phụ thân, nên khi chộp được vào uyển mạch tay của Bạch Bất Phục, qua mạch tượng nàng biết rằng việc Bạch Bất Phục không có võ công là đúng.

Nàng kêu lên kinh ngạc:

- Ô! Nếu vậy tại sao phụ thân lại dám giao phó kim lệnh bài là trọng vật cho một người không có võ công?

Sau câu tự hỏi, nàng mới thật sự tra hỏi Bạch Bất Phục:

- Các hạ nói đi, chuyện gì đã xảy ra cho gia phụ?

Không đáp, Bạch Bất Phục lại bảo:

- Cô nương nấn ná đã lâu rồi đó, việc đối phó với lão Dương Côn là quan trọng hơn.

Nghe nhắc, Thôi Oanh Oanh chau mày suy nghĩ rồi bảo:

- Ma Vân Cốc không phải là nơi lui tới cho người không biết võ công như các hạ. Các hạ nên lưu lại nơi này chờ ta thì tốt hơn.

Bạch Bất Phục làm sao dám ly khai khỏi thiếu giáo chủ:

- Không được! Tại hạ không thể rời xa cô nương được đâu.

Hiểu sai ý của Bạch Bất Phục, Thôi Oanh Oanh không nổi giận đành trách khéo:

- Các hạ thật là... Lúc này là lúc nào mà các hạ lại tơ tưởng những chuyện dẫu dẫu?

Dù biết rằng Thôi Oanh Oanh đã hiểu sai nhưng Bạch Bất Phục vẫn không cải chính. Y cứ khẳng khẳng:

- Tại hạ phải theo cô nương, nửa bước cũng không rời. Bằng ngược lại, tại hạ sẽ không nói với cô nương nghe những gì lệnh tôn nhờ tại hạ nói.

Nét mặt kiêu diễm của Thôi Oanh Oanh có phần nào hồng đỏ, nàng ta dẫu môi hất mặt:

- Rõ là oan gia! Đi thì đi! Đưa tay đây!

Vút!

Không như trước kia được nhân vật Cái bang đưa đi cũng bằng khinh thân pháp, lần này Bạch Bất Phục không hề hào hứng vì khinh thân pháp ảo diệu của Thôi Oanh Oanh. Trái lại, vì đang kề cận trang giai nhân tuyệt sắc nên tâm trạng của Bạch Bất Phục phần khích theo chiều hướng khác.

Có lẽ tâm trạng của Thôi Oanh Oanh cũng vậy nên cả hai cứ im lìm như hai hình nhân, không ai nói với ai dù chỉ là một lời.

Được một lúc như thế, Bạch Bất Phục sau cơn phấn khích bỗng nhớ đến hiện trạng. Và hiện trạng đó là y, một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất lại phải nhờ vào một nữ nhân liễu yếu đào tơ thi triển khinh thân pháp để đưa y đi cho nhanh.

Sượng sùng đến giận bản thân, Bạch Bất Phục do bất phục nên bắt đầu lưu tâm đến khinh thân pháp của Thôi Oanh Oanh. Nhờ đó, Bạch Bất Phục mới tạm quên đi sự đụng chạm ở cổ tay do Thôi Oanh Oanh là nữ nhân xinh đẹp đang nắm giữ trong ngọc thủ.

Chép miệng ra chiều luyến tiếc, Bạch Bất Phục bỗng đứng lên tiếng:

- Thôi cô nương này! Đây có phải là khinh thân pháp Lược Ảnh Phi Quang không?

Câu nói của Bạch Bất Phục liền tạo sự kinh ngạc cho Thôi Oanh Oanh nên nàng nhờ đó cũng quên đi việc nắm giữ bàn tay của nam nhân đang gây bao nỗi xao xuyến cho tâm tư nàng. Nàng hỏi lại:

- Sao các hạ biết?

Y đáp:

- Khi giao kim bài cho tại hạ, lệnh tôn có truyền cho tại hạ mười năm công lực, đồng thời còn dạy tại hạ khẩu quyết của khinh thân pháp này. Nhưng rất tiếc, tại hạ vì ngu muội nên không hiểu gì.

Nàng ta lộ vẻ nghi hoặc:

- Các hạ nói có đúng không? Vậy mười năm công lực đó đâu? Trong nội thể của các hạ làm gì có chút chân lực nào?

Bạch Bất Phục thở dài:

- Tại hạ không bịa đâu. Đúng là có chuyện này. Nhưng tại hạ không hiểu sao chỉ trong một đêm những nội lực đó lại biến mất. Có lẽ vì tư chất của tại hạ quá kém cỏi chăng?

Len lén thăm dò lại mạch tượng của Bạch Bất Phục, nàng ta cười lạnh:

- Nội lực một khi đã có không thể nào tự dừng biến mất được. Trừ phi là các hạ tự bịa chuyện. Nói đi, các hạ đã nhận được kim lệnh bài trong trường hợp nào?

Không để tâm đến câu hỏi nghi ngờ của Thôi Oanh Oanh, Bạch Bất Phục lộ vẻ kinh ngạc:

- Cô nương bảo sao? Nội lực đó không thể tự dừng biến mất à? Sao lạ vậy?

- Hừ! Sẽ còn lạ hơn nếu các hạ không nói thật!

- Nói thật ư? về chuyện gì?

- Về việc các hạ làm sao có được kim lệnh bài?

Bạch Bất Phục lúng túng:

- Thì do lệnh tôn giao cho tại hạ. Bằng không làm sao tại hạ có được?

- Hừ! Các hạ vẫn ngoan cố. Các hạ có tin rằng ta sẽ có cách buộc các hạ phải cung xưng tất cả không?

Nghĩ đến việc phải bị tra vấn, Bạch Bất Phục hoảng sợ:

- Cô nương chớ hiểu lầm! Tại hạ thật sự được lệnh tôn sai phái. Lúc đó...

Bạch Bất Phục đang định nói rõ cho Thôi Oanh Oanh nghe hòng xóa bỏ nghi ngờ của nàng, có thể dẫn đến hậu quả không hay cho y, thì lúc đó, ở phía trước có nhiều tiếng hô hoán vang ngược lại:

- Thiếu giáo chủ mau dừng lại! Dương phó giáo chủ đã dùng kim lệnh bài khống chế tả hữu nhị hộ pháp và tam vị hương đường chủ rồi!

Đưa mắt nhìn về phía trước, Bạch Bất Phục nhìn thấy có nhiều bóng đen đang đứng chắn ngang và che kín lấp hoàn toàn lối đi vào một cốc khẩu nằm dựa vào vách núi đá.

Thôi Oanh Oanh vội dừng lại và đưa mắt ước lượng tình thế trước mắt.

Cả nàng lẫn Bạch Bất Phục cùng nhìn thấy hàng người trước mắt chợt dẫn ra, tạo một lối đi cho lão Dương Côn đang ngang nhiên tiến ra.

Biết rằng mọi việc đã chậm, Dương Côn vốn có danh là độc tâm nên hành sự của lão vừa nhanh vừa thận trọng, lão đã kịp thời khống chế hết mọi người dựa vào Giáo Chủ Kim Lệnh Bài do lão đoạt trên tay Bạch Bất Phục. Thôi Oanh Oanh vụt hạ giọng và hỏi tên vừa hô hoán đánh động nàng:

- Lão đã vào được trọng địa chưa?

Tên nọ vội lắc đầu:

- Thuộc hạ nghĩ rằng... Oa!

Phịch!

Một ngọn đại đao bỗng rời tay Dương Côn lao đến và cắm ngập vào hậu tâm của tên đó, khiến hắn không kịp đáp tròn lời.

Thế nhưng, với cái lắc đầu trước đó của tên nọ, Thôi Oanh Oanh kịp đi đến một quyết định.

Nàng quay ngoắt người và lôi Bạch Bất Phục cùng chạy về bên tả với nàng.

Ngay lập tức ở phía cốc khẩu có tiếng Dương Côn hạ lệnh:

- Mau bắt giữ tiểu liễu đầu! Kim lệnh bài đây, ai trái lệnh sẽ chết!

Do kim lệnh bài có uy quyền tối thượng, bọn Hắc Y Giáo đồ liền sau đó lao đuổi theo Thôi Oanh Oanh, không kể rằng nàng ta vẫn là thiếu giáo chủ của họ.

Nhưng thân pháp Lược Ảnh Phi Quang của nàng vốn là thân pháp thành danh của đương kim giáo chủ, bọn Hắc Y Giáo đồ dù tận lực không thể nào đuổi kịp.

Đoán trước được điều này, Dương Côn ở phía sau cười lên vang dội:

- Ha...ha...ha...! Đuổi theo, cứ đuổi nữa đi nào! Tiểu liễu đầu người khôn hồn đừng bao giờ quay lại Ma Vân Cốc nữa. Ha...ha...ha...

Bị truy đuổi, Thôi Oanh Oanh không hề bận tâm lo ngại. Nhưng chính tràng cười dương dương tự đắc của Dương Côn lại chính là điều làm cho nàng phải khổ tâm phiền não.

Bạch Bất Phục nghe nàng lẩm bẩm một cách cay đắng:

- Ta tạm thời để cho người là kẻ phản loạn đắc ý. Chờ khi ta lấy được tín vật của tổ sư, ta sẽ cho người nếm mùi lợi hại. Hừ!

Và Bạch Bất Phục thấy rằng Thôi Oanh Oanh vẫn đưa y đi càng lúc càng gần với vách núi.

Tiếp đó, khi chạm chân vào vách núi, Thôi Oanh Oanh liền dùng khinh thân pháp để đưa y cùng phóng vọt lên cao.

Vút!

Mục kích được thân thủ này, và là thân thủ của nữ nhi, Bạch Bất Phục không thể không nhớ đến những lần y phải vất vả để leo lên đỉnh Âm Sơn.

“Nếu ta có võ công, nếu ta có thân võ học hơn người ta đâu phải là kẻ vô dụng đến phải cậy nhờ bậc nữ lưu?”

Càng nghĩ càng thất vọng, Bạch Bất Phục lại thêm chán ngán khi nghe Thôi Oanh Oanh bảo:

- Ta không thể đưa các hạ theo được nữa. Đây đã là bí đạo dẫn vào trọng địa của bổn giáo. Các hạ là ngoại nhân lại không biết võ công, các hạ không nên vào!

Đưa mắt nhìn vào một khe đá nhỏ được một cụm liễu xanh um che kín gần hết, nơi Thôi Oanh Oanh đang nhìn, Bạch Bất Phục cố nài nỉ:

- Cô nương không thể đưa tại hạ cùng vào được sao? Tại hạ mà ở ngoài này, nhờ lão Dương Côn bắt gặp thì khổ.

Tỏ vẻ khó xử, Thôi Oanh Oanh bảo:

- Dù đây là bí đạo nhưng lại ẩn tàng nhiều cơ quan hiểm trở. Đến ta là người biết võ công cũng chưa chắc đã vào được an toàn. Các hạ...

Bạch Bất Phục cướp lời:

- Nếu đã vậy cô nương càng phải đưa tại hạ cùng đi hơn!

- Tại sao chứ?

- Vì nhờ cô nương có mệnh hệ nào thì tại hạ biết truyền đạt lời của lệnh tôn cho ai?

- Gia phụ còn có lời nhờ các hạ truyền đạt ư?

Bạch Bất Phục thoáng có tia hi vọng:

- Có!

- Truyền đạt điều gì?

Bạch Bất Phục đưa mắt nhìn quanh:

- Nơi này không thể nói được. Vả lại, những gì tại hạ cần nói lại rất dài.

- Nhưng ít ra các hạ phải nói qua cho ta biết nội dung chứ?

- Đó là toàn bộ kinh văn Bích Dạ Sáo Khúc...

- Là kinh văn à ? Tại sao gia phụ làm như vậy? Không lẽ gia phụ đã...

Thở ra, Bạch Bất Phục nói nhanh:

- Chuyện thì dài mà thời gian lại cấp bách, cô nương quyết định nhanh đi!

Mơ hồ đoán được, Thôi Oanh Oanh mím chặt đôi môi nhỏ xinh.

Được một lúc, nàng nói thật quả quyết:

- Các hạ nói không sai! Chuyện có liên quan đến gia phụ dù sao cũng là chuyện đã rồi. Ta cần phải vào bí đạo, trước khi lão Dương Côn phồng tay trên. Được! Để ta đưa các hạ cùng đi!

Nói xong, Thôi Oanh Oanh vội lách người bước qua rặng liễu để đi vào ngách đá.

Bạch Bất Phục vội theo chân.

Bí đạo có lẽ đã lâu không người lui tới nên không khí thật ngột ngạt. Do không có võ công nên Bạch Bất Phục cứ thở ồ ồ vì không sao bế khí lâu như người luyện nội công.

Đã thế, lối đi trong bí đạo vừa hẹp lại vừa gập ghềnh, Bạch Bất Phục bước đi thật vất vả.

Tiếp đó, đúng như lời Thôi Oanh Oanh cảnh báo trước, cơ quan âm tàng thật sự có đầy trong bí đạo.

Tại Bạch Bất Phục vừa nghe Thôi Oanh Oanh lên tiếng đề tỉnh:

- Dưới chân có một mô đá, các hạ phải bước tránh, đừng có chạm phải!

Thế nhưng do vị va vấp, chân của y lại đạp phải mô đá nọ.

Viu...viu...

Hàng loạt những ngọn ám khí từ hai bên vách đá bắn ra tua tủa.

Thôi Oanh Oanh kêu lên:

- Mau lùi!

Vừa kêu, Thôi Oanh Oanh vừa khoa tay phát chưởng nhằm đánh bật những ngọn ám khí đang lao như tên bắn vào cả hai.

Vù...vù...

Được một lúc, khi những ngọn ám khí đã rơi cả xuống nền đá, Thôi Oanh Oanh vì thấy Bạch Bất Phục cứ đứng im như phỗng đá bèn cất tiếng hỏi:

- Các hạ làm sao rồi? Có bị ám khí chạm vào người không?

Sực tỉnh, Bạch Bất Phục cười như mếu:

- Tại hạ không biết nữa! Chà! Nguy hiểm quá!

Có phần lo lắng cho Bạch Bất Phục, Thôi Oanh Oanh bước đến xem xét.

Và nàng ta thật sự kinh ngạc đến phải kêu lên:

- Tiên Thiên Khí Công! Các hạ đã luyện được Tiên Thiên Khí Công rồi sao?

Bạch Bất Phục ngơ ngác:

- Cô nương bảo gì? Cái gì là Tiên Thiên Khí Công?

Cười lạnh, Thôi Oanh Oanh đưa tay chỉ cho Bạch Bất Phục nhìn thấy những ngọn ám khí đang nằm la liệt quanh chỗ y đứng. Nàng hỏi:

- Các hạ gọi đây là gì? Nếu các hạ không luyện được Tiên Thiên Khí Công thì tại sao số ám khí này thay vì chạm vào người các hạ lại rơi cả xuống chỉ cách các hạ trong gang tấc?

Bạch Bất Phục càng thêm ngơ ngẩn thần hồn:

- Tại hạ làm sao hiểu được? Là chúng tự rơi xuống, có lẽ là như vậy. Tại hạ đâu biết gì về Tiên Thiên Khí Công như cô nương vừa nói.

Sau một lúc dò xét nhưng vẫn không tìm hiểu được gì ngoài bộ mặt ngơ ngác rất thật của Bạch Bất Phục, Thôi Oanh Oanh quay lưng tiếp tục bước đi. Nàng ta chỉ lạnh lùng buông ta một tiếng gọn lỏn:

- Đi!

Bước theo, Bạch Bất Phục ngơ ngác vẫn hoàn ngơ ngác.

Sau đó, do không chịu được sự im lặng nặng nề, Bạch Bất Phục tìm cách bắt chuyện với Thôi Oanh Oanh:

- Thôi cô nương! Cô nương có thể nói cho tại hạ biết Tiên Thiên Khí Công là gì không?

Như vẫn còn hoài nghi, Thôi Oanh Oanh vừa giải thích vừa để tâm dò xét, hy vọng phát hiện những sơ hở của Bạch Bất Phục chắc hẳn phải có:

- Người nào luyện được nội công đến mức đại thành, nghĩa là đã thông được sinh tử huyền quan dẫn đến nhâm đốc nhị mạch được khia thông thì tâm niệm lực phát. Chỉ cần ý niệm phát sinh thì khi gặp cảnh hiểm nguy như vừa rồi, một màn nội lực vô hình hữu thể sẽ xuất hiện, bảo vệ toàn bộ gương mặt lẫn châu thân cho người đó.

Lời giải thích này của Thôi Oanh Oanh đối với Bạch Bát Phục thật là mù mờ. Do đó, y lại hỏi:

- Thế nào là đã thông sinh tử huyền quan? Nhâm mạch là gì và đốc mạch là gì?

Câu hỏi của Bạch Bát Phục chỉ phù hợp với hạng người chưa từng luyện võ. Điều này khiến cho Thôi Oanh Oanh dở khóc dở cười vì hai nhận định hoàn toàn mâu thuẫn về con người của Bạch Bát Phục. Vì theo chính tay nàng thám sát mạch tượng thì trong nội thể của Bạch Bát Phục đến một mẩu nội lực cũng không có. Ngược lại, qua hiện tượng những ngọn ám khí không thể xâm nhập đến quá gần Bạch Bát Phục mà nói thì võ công của y lại đến mức xuất quỷ nhập thần chứ không chỉ là có chút ít.

Không sao lý giải được điều mâu thuẫn này, Thôi Oanh Oanh vì muốn tiếp tục dò tìm mọi sơ hở của Bạch Bát Phục nên y hỏi điều gì nàng giải thích điều ấy.

Muốn giải thích cho Bạch Bát Phục hiểu việc đã thông sinh tử huyền quan, dựa theo từng vấn nạn của y, rốt cuộc Thôi Oanh Oanh phải nói cho y nghe tất cả. Từ những điều sơ đẳng nhất mà bất kỳ ai mới tập tễnh luyện nội công từ phần nhập môn cho đến các việc luyện kị, dẫn lưu nội kinh xuất phát nội lực theo từng chiêu thức.

Dù chỉ là những phần giải thích qua loa nhưng đối với Bạch Bát Phục thì bấy nhiêu đó cũng là quá đủ.

Và khi Thôi Oanh Oanh ngừng lời, Bạch Bát Phục chợt hỏi một câu khiến nàng ta đã kinh nghi càng thêm kinh nghi:

- Vậy còn Cương Khí Hộ Thân là gì? So với Tiên Thiên Khí Công cô nương vừa nói có gì khác nhau?

Thôi Oanh Oanh vốn đang di chuyển ở phía trước bỗng quay đầu nhìn y:

- Các hạ có biết Cương Khí Hộ Thân?

Bạch Bát Phục liền trở lại sự ngỡ ngàng:

- Tại hạ đâu có biết.

- Không biết tại sao các hạ hỏi?

- Vì không biết nên mới hỏi bằng không tại hạ đâu cần phải hỏi.

- Hừ! Các hạ thật khéo giả vờ. Cương Khí Hộ Thân chính là cách gọi khác của Tiên Thiên Khí Công. Tuy nhiên, trong khi ta giải thích cho các hạ về điều này ta chưa từng đề cập đến cách gọi thứ hai. Các hạ thử giải thích xem tại sao các hạ bỗng dưng biết đến cách gọi thứ hai?

Hiểu được nguyên nhân khiến Thôi Oanh Oanh có thái độ nghi ngờ Bạch Bất Phục bật cười:

- Chao ôi, đúng ra thì tại hạ không làm sao biết được cách gọi này. Nhưng chính lão Dương Côn khi tìm cách đoạt kim lệnh bài của tại hạ đã kêu lên như vậy, do đó tại hạ mới biết đến bốn chữ Cương Khí Hộ Thân.

Vẫn còn nghi ngờ, Thôi Oanh Oanh hỏi:

- Điều gì khiến Dương Côn phải nhắc đến?

Nhớ lại câu chuyện lúc đó, Bạch Bất Phục có phần hoang mang:

- Cô nương có hỏi tại hạ mới nhớ. Tình thế lúc đó cũng giống như lúc này, khi lão Dương Côn sắp sửa vỗ một trảo vào phía sau của tại hạ, lúc tại hạ chưa biết là chuyện gì xảy ra thì lão bỗng kêu lên: “Người đã luyện được Cương Khí Hộ Thân?”. Sắc diện của lão lúc đó thật khó coi, cứ như lão vừa gặp ma vậy.

Nghe Bạch Bất Phục nói xong, Thôi Oanh Oanh tỏ ý nghi ngờ:

- Vậy các hạ đã từng luyện công bao giờ chưa?

- Nếu đã luyện, tại hạ đâu phải có thái độ sợ sệt như cô nương đã thấy?

Thôi Oanh Oanh gật đầu lẩm bẩm:

- Ta cũng nghĩ như vậy. Thế nhưng, điều gì đã xảy ra với các hạ khiến cả ta lẫn lão Dương Côn đều phải nghĩ đến việc các hạ đã luyện được thần công thượng thừa?

- Điều gì đã xảy ra với tại hạ ư? Không có. Nếu có chẳng là việc tại hạ vô tình gặp được lệnh tôn. Sau đó, biết bao chuyện lôi thôi liền xảy đến với tại hạ.

- Những chuyện lôi thôi gì?

Thôi Oanh Oanh hỏi vội và chờ đợi lời giải thích của Bạch Bất Phục càng vội vàng hơn. Vì nàng hy vọng rằng một trong những chuyện lôi thôi mà Bạch Bất Phục đã gặp rất có thể có một chuyện sẽ là đầu dây mối nhợ cho nàng giải thích được nguyên nhân của chuyện kỳ lạ này: một người rõ ràng chưa hề luyện công nhưng lại có màn chân khí hộ thể đến mức thượng thừa. Và theo giới đạo gia gọi thì đó chính là Tiên Thiên Khí Công hay còn gọi cách gọi khác là Cương Khí Hộ Thân.

Thế nhưng, do quá nôn nao chờ đợi vào việc khác trong khi vẫn tiếp tục di chuyển trong bí đạo nên bước chân của Thôi Oanh Oanh có phần sơ sẩy.

Cạch!

Âm thanh vang lên dù nhỏ nhưng đối với Thôi Oanh Oanh thì đây lại là tiếng gọi hồn của tử thần.

Nàng hốt hoảng rú lên:

- Nguy tai! Ta chạm phải cơ quan rồi!

Vù...

Ngay tức khắc từ trên trần động chột xuất hiện hơn mười ngọn giáo và tất cả đều đưa đầu nhọn trở xuống để đâm thẳng vào người của Thôi Oanh Oanh lẫn Bạch Bất Phục, do cả hai đang đứng gần nhau và do Thôi Oanh Oanh tình cờ chạm phải mấu chốt điều động cơ quan âm tàng.

Bụp!

Do chuyện xảy ra ngoài dự kiến nên cả Thôi Oanh Oanh là người có thân thủ hơn người lẫn Bạch Bất Phục là kẻ không có võ công đều phải đứng lạng và chờ cho những ngọn giáo xuyên thấu.

Thế nhưng, những ngọn giáo nọ đột nhiên dừng lại và lơ lửng trên đỉnh đầu của cả hai không đầy một xích.

Vẫn còn hồn bất phụ thể nên cả hai chỉ biết đứng yên để nhìn vào đỉnh đầu của nhau với sự bàng hoàng vô tả.

Tỉnh lại trước, Thôi Oanh Oanh vội nắm lấy tay Bạch Bất Phục và lôi nhanh về phía trước:

- Đi nào!

Vút!

Vù...

Coong! Coong! Coong!...

Tiếng xé gió rồi tiếng kim thiết gõ chan chát vào nền đá khiến cả hai phải quay đầu nhìn lại.

Trước mắt họ, những ngọn giáo kia sau một lúc đứng yên vì không nỡ đâm vào họ thì bây giờ khi họ đã rời chỗ chúng lại lao xuống và đâm thẳng vào nền đá.

Cả hai chưa kịp thở phào vì sự kiện quá may mắn vừa xảy đến cho họ, giúp họ thoát cái chết rõ mười mươi, thì những ngọn giáo kia do liền nhau thành một chuỗi bởi một thanh sắt kết dính chúng lại bỗng rùng rùng chuyển động.

Cạch!

Vù....

Bốp!

Người nào kiến tạo nên cơ quan này phải là bậc tinh thông. Những ngọn giáo kia sau khi đã đâm xuống dù trúng hay không trúng vào người kẻ xâm nhập cũng tự động rút ngược lên bên trên và ẩn kín vào nguyên vị trước đó.

Còn đang ngấm ngấm thán phục về điều này, Bạch Bất Phục bất giác nảy sinh mối nghi ngờ khi nghe Thôi Oanh Oanh đưa tay che miệng kêu lên:

- Không thể nào xảy ra chuyện này!

- Là chuyện gì, cô nương?

Thôi Oanh Oanh có phần ngờ ngác dù là đang tỉnh táo giải thích cho Bạch Bất Phục nghe:

- Tên gọi của cơ quan này là Liên Châu Kích. Một khi đã phát động thì ngoài tác dụng huỷ diệt địch nhân còn được dùng để ngăn ngừa địch từ bên ngoài xâm nhập vào hoặc cản đường bọn truy kích từ phía trong đuổi theo. Do đó, Liên Châu Kích không thể nào tự động rút lên như thế được.

Nhìn lại những dấu vết do mười mấy ngọn giáo đâm vào nền đá còn lưu lại, Bạch Bất Phục hiểu được lời giải thích của Thôi Oanh Oanh. Bí đạo này là lối duy nhất dẫn vào trong địa Hắc Y Giáo mà không cần đi qua lối chính. Do đó, để ngăn cản địch nhân xâm nhập, Liên Châu Kích một khi bị phát động sẽ biến thành một hàng chắn song kiên cố. Hoặc giả gặp lúc cần thiết, nếu giáo chủ Hắc Y Giáo bị lâm vào tình trạng nguy nan buộc phải thoát thân theo lối bí đạo thì Liên Châu Kích có tác dụng ngăn ngừa kẻ địch truy đuổi từ phía sau. Nói như Thôi Oanh Oanh thì Liên Châu Kích đúng là không thể tự rút về vị trí cũ.

Tuy nhiên diễn tiến xảy ra lại khác hẳn, điều này thật phản thường.

Bạch Bất Phục chợt hỏi:

- Theo cô nương thì tại sao lúc này Liên Châu Kích bỗng dừng lại?

Thôi Oanh Oanh lắc đầu nghi hoặc:

- Thoạt tiên ta tưởng Liên Châu Kích bị hỏng do lâu ngày không được sử dụng. Nhưng với hiện trạng này ta không còn tin vào điều đó nữa.

- Cô nương nghĩ xem có thể nào có ai đó cố tình làm như vậy không?

- Không thể nào. Liên Châu Kích lao xuống là do một khối đá nặng đến ngàn cân bị cơ quan phát động và đè xuống. Người nào muốn ngăn lại phải có nội lực phi phàm. Nhưng để đẩy ngược lên bên trên thì nội lực đó phải tăng lên gấp đôi. Trên đời này làm gì có người luyện được bản lãnh này.

Bạch Bất Phục cười nhẹ:

- Cô nương lầm rồi!! Người cô nương nói vẫn có đấy.

Thôi Oanh Oanh tròn mắt kinh ngạc:

- Các hạ muốn nói người đó chính là các hạ sao?

Bạch Bất Phục vừa lắc đầu vừa hỏi sang chuyện khác, chẳng ăn nhập gì đến đề tài đang nói:

- Cô nương có biết gì về công phu Bích Dạ Lô Khúc không ?

- Đó là một trong Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc có xuất xứ từ Bích Dạ Cung ở Bích Dạ Đàm, cũng như Bích Dạ Sáo Khúc mà gia phụ đã có. Sao các hạ lại hỏi ta điều này?

- Vì ngoài phần kinh văn Bích Dạ Sáo Khúc do lệnh tôn buộc tại hạ phải học thuộc, tại hạ còn tình cờ có được phần kinh văn của Bích Dạ Lô Khúc.

- Các hạ có được cả hai ư?

- Phải! Cô nương nghĩ xem, với hai loại này nếu tại hạ luyện thì có bị lâm vào cảnh chân khí nghịch hàm dẫn đến tẩu hỏa nhập ma không ?

- Ừm! Ta đã nghe gia phụ bảo nếu luyện một loại riêng lẻ thì chắc chắn sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Nhưng với hai loại thì ta không rõ lắm.

Bạch Bất Phục ngấm ngầm đắc ý và cố giữ cho giọng nói vẫn bình thản:

- Cô nương nghĩ thế nào nếu như tại hạ đề nghị cô nương cùng luyện hai loại công phu này với tại hạ?

Nàng ta kinh ngạc:

- Luyện ư?

- Phải rồi! Cô nương không nghe lầm đâu.

- Ngay bây giờ ư?

- Nơi này vắng vẻ, không luyện ngay bây giờ thì đợi đến lúc nào?

Thôi Oanh Oanh vừa lộ vẻ ngập ngừng vì chưa biết là Bạch Bất Phục nói thật hay nói đùa thì y liền nói tiếp:

- Đầu tiên, tại hạ vừa thử luyện Bích Dạ Lôi Khúc công phu vừa đọc qua khẩu quyết cho cô nương dễ nhớ.

Chiếu theo phần đầu của kinh văn, Bạch Bất Phục vừa dứt lời liền ngồi bệt xuống ra vẻ chuẩn bị luyện công thật sự. Và Thôi Oanh Oanh do tưởng thật nên cũng căng mắt nhìn vào từng động thái của Bạch Bất Phục

Đang khi đó, Bạch Bất Phục chỉ là giả vờ nên dễ dàng liếc mắt nhìn về phía sau.

Không ngoài sự nghi ngờ của y, có hai bóng trắng chợt thấp thoáng hiện ra trong tầm thị tuyến của Bạch Bất Phục.

Chờ cho hai bóng đó đến đủ gần Bạch Bất Phục liền quay lại kêu lên:

- - - - - o o O o o - - - - -